

номірності, ні навіть у єдність тих та інших. Рівень складності цієї системи робить необхідним перетин філософського, психологічного, педагогічного, етичного, естетичного та культурологічного аспектів її аналізу [16, с. 182].

На думку Т. Плавської, характер мовної особистості, крім мовної компетенції, ступеня знайомства комунікантів, стійких смаків і звичок, визначають національна належність, соціально-культурний статус, біолого-фізіологічні дані, психологічний тип [15, с. 35]. Соціально-культурний статус, під яким розуміють соціальну належність людини, її освіту, професію, посаду, – одна з найважливіших ознак, яка формує мовну особистість індивіда. Це пояснюється тим, що специфіка професії не може не накладати відбиток на її свідомість, мовленнєву поведінку, що, у свою чергу, закріплює за кожною особистістю певну соціальну позицію в суспільстві. Професія суттєво впливає на формування мовної особистості, а також породжує певні очікування оточення з приводу поведінки індивіда в тій чи тій ситуації спілкування [15, с. 36].

Таким чином, у науці розробляються різні підходи до вивчення мовної особистості (психологічний, соціальний, філософський, культурологічний). Думки всіх дослідників сходяться на тому, що зазначений об'єкт дослідження потрібно вивчати у всій багатовимірності, беручи до уваги усі можливі точки перетину.

Перспективу дослідження вбачаємо в дослідженні дискурсивної мовної особистості вченого-лінгвіста.

Література:

1. Азарова Л. Е. Специфика языковой личности в коммуникативном процессе общения [Электронный ресурс] / Л. Е. Азарова. – Режим доступа : lazarova.vk.vntu.edu.ua/file/4398df9868965970898881445bd674.doc
2. Боринштейн Є. Соціокультурні особливості мовної особистості / Є. Боринштейн // Соціальна психологія. – 2004. – № 5 (7). – С. 63–82.
3. Боринштейн Е. Р. Личность: ее языковые и ценностные ориентации / Е. Р. Боринштейн, А. А. Кавалеров. – Одесса : Астропринт, 2001. – 163 с.
4. Воркачев С. Г. Лингвокультурология, языковая личность, концепт: становление антропоцентрической парадигмы в языке знаний / С. Г. Воркачев // Филологические науки. – 2001. – № 1. – С. 64–72.
5. Голубовська І. О. Мовна особистість як лінгвокультурний феномен / І. О. Голубовська // Studia Linguistica : зб. наук. праць. – К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2008. – Вип. 1. – С. 25–33.
6. Горелов И. Н. Основы психолингвистики / И. Н. Горелов, К. Ф. Седов. – М. : Лабиринт, 2005. – 320 с.
7. Засекіна Л. В. Мовна особистість в сучасному соціальному просторі / Л. В. Засекіна // Соціальна психологія. – К. : Український центр політичного менеджменту, 2007. – № 5 (25). – С. 82–89.
8. Іваницька М. Л. Структура мовної особистості перекладача художньої літератури як інтердисциплінарна категорія / М. Л. Іваницька // Studia Linguistica : зб. наук. праць. – К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2012. – Вип. 6. – Ч. 2. – С. 151–158.
9. Иванцова Е. В. О термине «языковая личность»: истоки, проблемы, перспективы использования / Е. В. Иванцова // Вестник Томского гос. ун-та. – 2010. – № 4 (12). – С. 24–32.
10. Карасик В. И. Дискурсивная персонология / В. И. Карасик // Язык, коммуникация и социальная среда: Воронеж : ВГУ, 2007. – Вып. 7. – С. 78–...
11. Карасик В. И. Язык социального статуса / В. И. Карасик. – М. : Институт языкознания АН СССР, Волгоградский педагогический институт, 1991. – 495 с.
12. Колтуцкая И. А. Структура языковой личности в современной антропоцентрической парадигме / И. А. Колтуцкая // Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля. Серія «Філологічні науки». – 2013. – № 2 (6). – С. 294–298.
13. Ольшанский И. Г. Язык и языковая личность в условиях современного социального контекста / И. Г. Ольшанский // РГСУ. Ученые записки. – 2004. – № 1. – С. 79–80.
14. Паниткова Э. Ю. Понятие «языковая личность» и проблема социального конструирования реальности : дисс. ... канд. философ. наук: спец. 09.00.11 – социальная философия / Элина Юрьевна Паниткова. – Архангельск, 2012. – 240 с.
15. Плавская Т. В. Двухязычный тезаурус исследователя-археолога как основа создания лексикографического продукта нового типа : дисс. канд. филол. наук: спец. 10.02.19 – теория языка / Татьяна Васильевна Плавская. – Ростов-на-Дону, 2009. – 215 с.
16. Цуцьева М. Г. Языковая личность как актуальный объект исследований в современной лингвистике / М. Г. Цуцьева // Вестник Ленинградского гос. ун-та им. А. С. Пушкина. – 2014. – № 1. – Т. 1. – С. 180–186.

УДК 821.111 '06–3.09:81'22'42

О. В. Снодарик,

Львівський національний університет імені Івана Франка, м. Львів

ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ТЕКСТОВОЇ КАТЕГОРІЇ ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ У БРИТАНСЬКОМУ ПОЛІКОДОВОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

Стаття присвячена дослідженню реалізації текстової категорії інтертекстуальності у британському полікодовому художньому тексті початку ХХІ століття. Зазначено особливості реалізації категорії інтертекстуальності на вербальному та іконічному рівнях і досліджено такі маркери, як цитатія, квазіцитатія, алюзія та квазіалюзія.

Ключові слова: полікодовий художній текст, інтертекстуальність, інтеріконічність, цитатія, квазіцитатія, алюзія, квазіалюзія.

THE SEMIOTIC NATURE OF A MULTISEMIOTIC FICTIONAL TEXT AND THE MEANS OF IMPLEMENTING A TEXTUAL CATEGORY OF INTERTEXTUALITY AT THE BEGINNINGS OF XXI CENTURY

The article is devoted to the analysis of semiotic nature of a multisemiotic fictional text and the means of implementing a textual category of intertextuality. The texts of British literature of the beginning of the XXI century served the material for analysis. The article has been completed with the realization of general textual tendencies that are characterized by a shift toward a visual way of presenting information in modern fictional texts. A multisemiotic text is characterized by greater efficiency in data transmission compared to a purely verbal text due to the use of various channels of information transmission and their flexible structure. While interacting, verbal and iconic means provide integrity, coherence of the text and form its communicative effect. The peculiarities of implementing a category of intertextuality have been highlighted and such markers as citation, quasi-citation, allusion and quasi-allusion have been identified.

The analysis of multisemiotic text demonstrates that the combination and mutual integration of elements of different semiotic systems is its inherent property and it confirms the fact that multisemiotic text components appear as a single structural and semantic unit, aimed at pragmatic effect on the recipient.

Key words: multisemiotic fictional text, intertextuality, intericonicity, citation, quasi-citation, allusion, quasi-allusion.

СРЕДСТВА РЕАЛИЗАЦИИ ТЕКСТОВОЙ КАТЕГОРИИ ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТИ В БРИТАНСКОМ ПОЛИКОДОВОМУ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ТЕКСТА НАЧАЛЕ XXI ВЕКА

Статья посвящена исследованию реализации текстовой категории интертекстуальности в британском поликодовом художественном тексте начала XXI века. Указаны особенности реализации категории интертекстуальности на вербальном, иконическом уровнях и исследованы такие маркеры, как цитация, квазичитация, аллюзия и квазиаллюзия.

Ключевые слова: поликодовый художественный текст, интертекстуальность, интериконичность, цитация, квазичитация, аллюзия, квазиаллюзия.

Постановка проблеми. Полікодові художні тексти (*далі* – ПХТ) – це складноорганізовані, багаторівневі та багатопланові утворення, сформовані в результаті симбіозу елементів, що належать до різних семіотичних систем – вербальної та невербальної. Наявність специфічних категоріальних властивостей є однією із конституюючих ознак будь-якого тексту. Відправною точкою при аналізі текстових категорій стосовно ПХТ є гіпотеза про принципову подібність полікодових і власне вербальних текстів та про наявність у них однакових текстових категорій. Однак передбачається, що характер реалізації текстових категорій у ПХТ має свою специфіку.

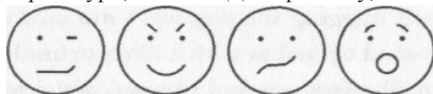
Актуальність роботи зумовлюється загальним спрямуванням сучасних лінгвістичних студій на вивчення полікодових текстів, у структуруванні яких беруть участь засоби різних знакових систем, та підтверджується необхідністю розкриття ролі окремих семіотичних кодів, насамперед вербального компонента (*далі* – ВК) та іконічного (*далі* – ІК), у дослідженні текстових категорій та категорії інтертекстуальності зокрема [9].

Новизна розвідки полягає в тому, що об'єктом дослідження постає не тільки вербальний текст, а й невербальний. Отже, нашою метою є виявлення реалізації текстової категорії інтертекстуальності як в окремих семіотичних системах, так і в цілому полікодовому художньому тексті.

Виклад основного матеріалу. У постструктуралізмі текст перетворюється на інтертекст, який будується з цитат та ремінісценцій до інших текстів. Інтертекстуальність позначає спільну властивість текстів, що виражається в наявності зв'язків, завдяки яким тексти можуть різними способами посилатися один на одного. Послугуючись концепцією діалогізму М. М. Бахтіна, Ю. Крістева позначає поняття інтертекстуальності як співіснування в тексті фрагментів попередніх текстів, від експліцитної форми цитати до імпліцитної форми прихованої аллюзії: «...будь-яке письмо – це спосіб прочитання сукупності попередніх літературних текстів, будь-який текст вбирає в себе інший текст та є реплікою в його сторону...» [4, с. 170]. За Ю. Крістєвою, будь-який текст становить собою перmutацію інших текстів, інтертекстуальність; у просторі того чи іншого тексту перехрещуються та нейтралізують один одного декілька висловлювань, взятих із інших текстів [4, с. 136]. Науковець вважає, що текст у процесі інтертекстуалізації сам постійно абсорбується та трансформується, створює та переосмислює. Для Ю. Крістєвої текст є сплетінням текстів та кодів, трансформацію кодів. Концепція науковця фактично полегшила здійснення ідейного завдання постмодернізму – деконструювати класичну опозицію суб'єкта об'єкту, свого – чужому тощо. Сформулювавши поняття інтертекстуальності, Ю. Крістева відкрила шлях подальшим дослідженням у сфері міжтекстових взаємодій. Ю. М. Лотман вважає, що «уринок, який не був текстом, вкраплюючись у конкретний текст, стає частиною цього тексту, що породжує нову художню цілісність [5, с. 73]. Справжній зміст інтертекстуальності стає зрозумілим в контексті теорії знака Ж. Дерріди, який здійснив спробу позбавити знак його преференційної функції. Дослідник та текст постають як єдина система, своєрідний інтертекст, що здійснює особливу подорож по самому собі.

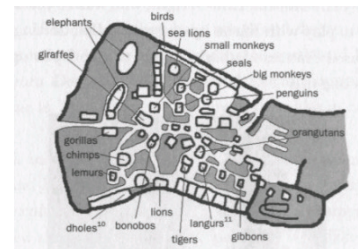
Категорія інтертекстуальності реалізується в ПХТ через зв'язок чи відсилання до прецедентного феномену, що «актуалізує в адресата відповідний текст і пов'язані з ним конотації» [2, с. 105]. Звернення до прецедентних феноменів набуває все більшого поширення, що пов'язано зі специфікою літератури постмодернізму. Інтертекстуальність може набувати таких форм, як цитати, натяки, текстовий колаж, пародії [8, с. 60].

Для будь-яких колажів характерними є дискретність і гетерогенність, вони являють собою монтаж із газетних чи журнальних вирізок, поштових листівок, монтаж із фотографій та ілюстрацій. Для сучасних художніх текстів колаж слугує емблемою їх новаторського функціонування, бо інтертекстові фрагменти можуть запозичуватись і не з літературних текстів. У художніх творах можна зустріти фрази із періодичних видань, рекламу, комп'ютерні символи, схеми, графіки, карикатури, комікси. Для прикладу, включення емотиконів, що належать до комп'ютерних символів, у структуру ПХТ:

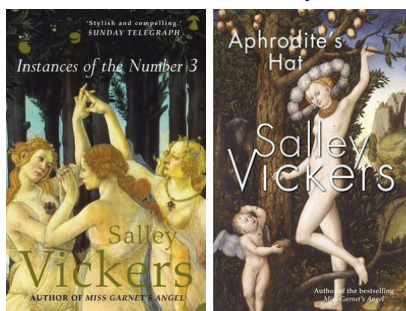
«Then she drew some other pictures but I was unable to say what these meant» [15].

Прикладом інтертекстових фрагментів може слугувати включення карти зоопарку в тканину ПХТ:

«I did a map of the zoo from memory as a test. The map was like this:» [15].

ПХТ містить відсилання до прецедентних феноменів, серед яких виокремлюють прецедентні імена, тексти, висловлювання, ситуації. Їх тематична варіативність досить об'ємна: можливі відсилання до історичних подій, персонажів літературних творів, біблійних мотивів, міфологічних сюжетів, загальновідомих подій. В основі актуалізації інтертекстуальності лежать фонові знання адресата, без яких інтертекстуальні відсилання залишаться неактуалізованою потенцією.

Специфіка ПХТ полягає в тому, що в основі створення полікодового художнього тексту може лежати прецедент не вербального, а візуального характеру (інтеріконічність). До невербальних прецедентних феноменів належать цінні артефакти, що містять твори мистецтва. Так, для прикладу, картини італійського художника С. Ботічеллі «Весна 1480 р. та німецького художника Л. Кранаха «Венера і Амур, який вкрав мед» 1531 р. слугують прецедентними текстами для ПХТ на обкладинках романів С. Вікерс «Instances of the Number 3» та «Aphrodite's Hat» [27; 26].

У наступному прикладі ПХТ містить відсилання і до вербальних, і до невербальних прецедентних феноменів. До вербальних прецедентних феноменів належать прецедентні імена *Sherlock Holmes* та *Arthur Conan Doyle*, прецедентна ситуація *The Case of the Cottingley Fairies* (відома в пресі початку XX ст. серія фотографій, на яких начебто

зображено фей); до невербальних прецедентних феноменів належить одна з відомих фотографій фей.

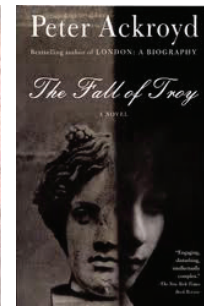
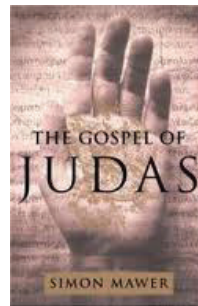
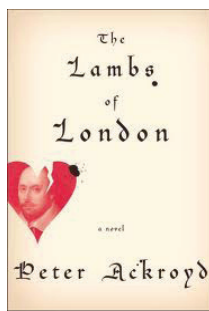
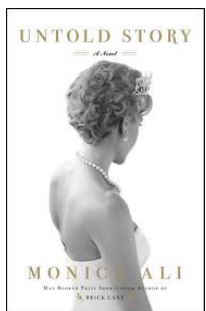
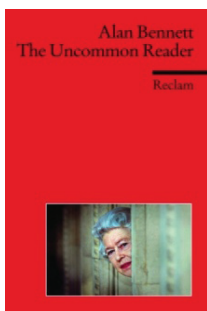
«*I like Sherlock Holmes, but I do not like Sir Arthur Conan Doyle, who was the author of the Sherlock Holmes stories. ... And in 1917 something famous happened called **The Case of the Cottingley Fairies**...*» [15].

У науковій літературі виокремлюють такі види ремінісценцій, що слугують засобом апеляції, як згадка, пряма цитата, квазіцитата, алюзія і продовження [3]. Для ПХТ характерними є такі маркери категорії інтертекстуальності: цитата, квазіцитата, алюзія та квазіалюзія.

Під цитацією розуміємо дослівне відтворення частини тексту або висловлювання, в тому вигляді, в якому текст або висловлювання збереглися в пам'яті того, хто цитує [7]. Квазіцитата – це відтворення частини тексту в навмисне зміненому вигляді [6].

Цитата і квазіцитата, як згадування прецедентного імені, висловлювання чи тексту, характерні для ВК полікодового художнього тексту, хоча зображення об'єкта у вигляді портрета чи фотографії може слугувати прикладом цитати як згадування прецедентного імені у невербальній частині тексту. Розглянемо приклади цитати та квазіцитати у вербальній та невербальній частині ПХТ. Прикладами цитати у ВК можуть слугувати відсилання до прецедентних виразів *The Gospel of Judas* (євангеліє від Іуди) та *The Fall of Troy* (занепад Трої), що є широко відомими [17; 11].

Прикладами цитати на невербальному рівні можуть слугувати відсилання до прецедентних імен (портретне зображення особистості). Так, у наступних ПХТ, фотографії англійської королеви Єлизавети II, уельської принцеси Діани та портрет Уільяма Шекспіра постають прецедентними текстами [14; 13; 12].

Квазіцитата у вербальному компоненті ПХТ виражається відсиланням до прецедентного тексту, де адресант зумисно змінює його вигляд. Наприклад, ВК ПХТ на обкладинці роману М. О'Фаррел *Instructions for a Heatwave* здійснює відсилання до прецедентного формулювання стандартного тексту інструкції (instructions for microwave, для прикладу) [18].

Квазіцитата у невербальному компоненті ПХТ є неможливою.

Алюзія є запозиченням певного елемента зі стороннього тексту, яке є відсиланням до тексту-джерела, певним знаком ситуації, що функціонує як засіб ототожнення

певних фіксованих характеристик [1, с. 96]. У науковій літературі алюзія трактується як непряме відсилання словом або фразою до історичних, літературних, міфологічних, біблійних та побутових фактів, і при використанні алюзій, як правило, не вказується джерело відсилання. При цьому варто зазначити, що в літературі постмодернізму роль алюзій, що базуються на джерелах сучасних масмедіа, кінематографа, музики, зростає в силу їх популяризації, замінюючи більш традиційні.

Алюзія полягає у зверненні до загальних знань того, хто інформацію закодував і того, хто її розшифровує. За допомогою алюзій запозичується фактична сторона, ідея, емоційний настрій джерела [10], тобто для алюзії, на відміну від цитати, характерним є переважання змістового рівня над мовним. Цей спосіб відсилання використовується у ВК та ІК полікодового тексту.

Квазіалюзія трактується як алюзія, що базується на ефекті обманутого сподівання і як наслідок має комічний ефект. Такий спосіб відсилання може бути наявним тільки у невербальній частині ПХТ.

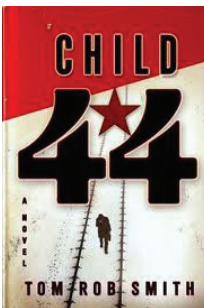
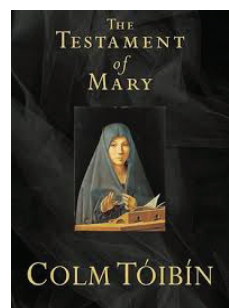
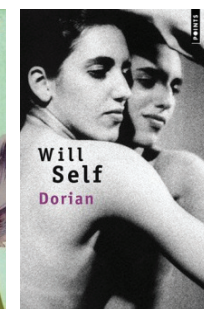
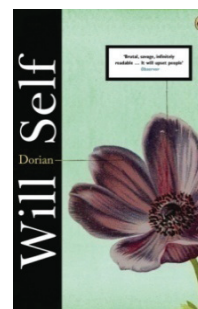
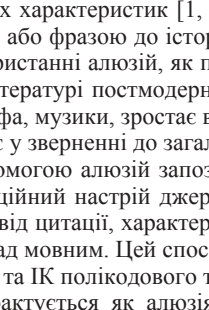
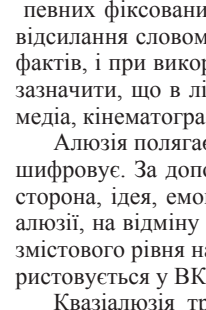
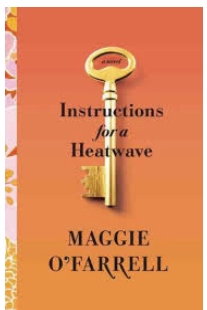
Прикладом алюзії у вербальному компоненті ПХТ може слугувати назва роману У. Селфа «Dorian», що є прецедентним іменем, оскільки відсилає адресата до головного персонажа роману О. Уайльда «Портрет Доріана Грея». Іконічний компонент ПХТ також сприяє цьому, тому що семантика зображень співпадає із характеристикою Доріана Грея: самозакоханий молодий чоловік (експліцитна алюзія) та квітка – символ краси (імпліцитна алюзія) [23; 22].

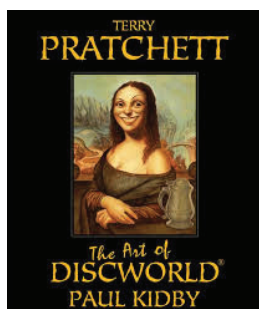
У наступному прикладі алюзія на вербальному рівні простежується у відсиланні до прецедентного імені *Mary*, що завдяки вербальному маркеру *testament* та ІК – зображенню святої, поєднує постмодерний текст із біблійним сюжетом [25].

Прикладом алюзії у невербальному компоненті ПХТ може слугувати ІК на обкладинці роману Т. Р. Сміта (зображення червоної зірки), який в поєднанні із ВК *child 44* відсилає до прецедентного феномена-ситуації – Другої світової війни та комуністичного режиму в Радянському Союзі [24].

Ще одним прикладом реалізації алюзії у невербальній частині ПХТ на обкладинці роману Дж. Келмана є відсилання до прецедентного феномена – статуї Свободи у Нью-Йорку. Разом із ВК *The Land Of The Free* іконічний знак пов'язує цей полікодовий текст із США [16].

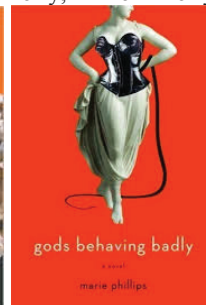
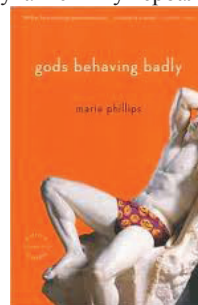
Наведемо приклади квазіалюзії, яка можлива тільки у невербальній частині ПХТ. Іконічний компонент ПХТ на обкладинці роману Т. Претчетта відсилає до прецедентного феномена – картини відомого італійського мистця Леонардо да Вінчі «Мона Ліза», але картина зумисно змінена сучасним ілюстратором, що призводить до комічного ефекту [21].

Те ж можна сказати і про ПХТ на обкладинках роману М. Філіпс, де на невербальному рівні наявне відсилання до прецедентного феномена – статуй грецьких богів, зображення яких зумисно змінено (статуї вбрані у сучасний одяг) з метою створення комічної ситуації. Комічний ефект обумовлений використанням прийому спотворення ІК, що є символом ціннісно-значущого артефакту [19; 20].

Висновки. Як видно з вищенаведених прикладів, відсилання до прецедентних феноменів може відбуватися як у вербальному, і в іконічному компонентах ПХТ, при цьому нерідко відбувається дублювання (одночасне відсилання і у вербальній, і в невербальній

частинах тексту). Категорія інтертекстуальності реалізується в ПХТ за допомогою таких маркерів, як цитатія, квазіцитатія, алюзія, квазіалюзія.

Перспективи подальших наукових розвідок пов'язані з дослідженням реалізації текстових категорій, категорії інтертекстуальності зокрема, у семіотично гетерогенних різножанрових постмодерних текстах.

Література:

1. Дронова Е. М. Интертекстуальность и аллюзия: проблема соотношения / Е. М. Дронова // Язык, коммуникация и социальная среда. – Воронеж, 2004. – Вып. 3. – С. 92–96.
2. Караулов Ю. Н. Роль прецедентного текста в структуре и функционировании языковой личности / Ю. Н. Караулов // Научные традиции и новые направления в преподавании русского языка и литературы : Доклады советской делегации на VI конгрессе МАПРЯЛ. – М., 1986. – С. 105–123.
3. Кнорозов Ю. В. К вопросу о классификации сигнализации / Ю. В. Кнорозов // Основные проблемы африканистики. – М. : Наука, 1973. – С. 324–334.
4. Кристева Ю. Избранные труды: разрушение поэтики / Ю. Кристева. – М., 2004. – 704 с.
5. Лотман Ю. М. Внутри мыслящих миров. Человек – текст – семиосфера – история / Ю. М. Лотман. – М. : Языки рус. к-ры, 1999. – 464 с.
6. Сорокин Ю. А. Прецедентный текст как способ фиксации языкового сознания / Ю. А. Сорокин, И. М. Михалева // Язык и сознание: парадоксальная рациональность / ред. кол. : Ю. А. Сорокин, Е. Ф. Тарасов, И. В. Уфимцева. – М. : Наука, Ин-т языкозн., 1993. – С. 98–117.
7. Супрун А. Е. Текстовые реминисценции как языковое явление / А. Е. Супрун // Вопросы языкознания. – М., 1995. – № 6. – С. 17–29.
8. Хайнemann В. Лингвокультурные особенности текстов / В. Хайнemann // Реферативный журнал «Языкознание». – М., 1999. – № 14. – С. 60–73.
9. Beaugrande R. Introduction to Text Linguistics / Robert De Beaugrande, Wolfgang U. Dressler. – London ; New York : Longman, 1981. – 290 p.
10. Landow G. P. Hypertext 2.0 / George P. Landow. – Baltimore : Johns Hopkins University Press, 1997. – 353 с.

Список джерел ілюстративного матеріалу:

11. Ackroyd P. The Fall of Troy / Peter Ackroyd. – London : Chatto and Windus, 2006. – 224 p.
12. Ackroyd P. The Lambs of London / Peter Ackroyd. – London : Chatto and Windus, 2004. – 216 p.
13. Ali M. Untold Story / Monica Ali. – New York City : Scribner, 2011. – 272 p.
14. Bennett A. The Uncommon Reader / Alan Bennett. – London : Faber and Faber, 2007. – 124 p.
15. Haddon M. The Curious Incident of the Dog in the Night-Time [Електронний ресурс] / Mark Haddon. – Режим доступу : http://www.e-reading.link/bookreader.php/70960/Haddon_-_The_Curious_Incident_of_the_Dog_in_the_Night-Time.html.
16. Kelman J. You Have to Be Careful in the Land of the Free / James Kelman. – London : Hamish Hamilton, 2004. – 432 p.
17. Mawer S. The Gospel of Judas / Simon Mawer. – New York : Back Bay Books, 2005. – 330 p.
18. O'Farrell M. Instructions for a Heatwave / Maggie O'Farrell. – London : Headline Book Publishing, 2013. – 352 p.
19. Phillips M. Gods Behaving Badly / Marie Phillips. – New York : Back Bay Books, 2008. – 292 p.
20. Phillips M. Gods Behaving Badly / Marie Phillips. – New York : Little, Brown and Company, 2007. – 293 p.
21. Pratchett T. The Art of Discworld / Terry Pratchett. – London : HarperCollins, 2006. – 128 p.
22. Self W. Dorian / Will Self. – London : Penguin Books 2009. – 277 p.
23. Self W. Dorian / Will Self. – New York : Grove Press, 2004. – 288 p.
24. Smith T. R. Child 44 / Tom Rob Smith. – New York : Grand Central Publishing, 2009. – 528 p.
25. Toibin C. The Testament of Mary / Colm Toibin. – New York : Scribner, 2012. – 81 p.
26. Vickers S. Aphrodite's Hat / Salley Vickers. – London : Fourth Estate, 2010. – 262 p.
27. Vickers S. Instances of the Number 3 / Salley Vickers. – New York : Picador, 2003. – 320 p.

УДК 811.161.1'373.23

А. В. Ходоренко,

Днепропетровский национальный университет имени Олеся Гончара, г. Днепропетровск

ПРОБЛЕМЫ СЕМАНИЧЕСКОГО ОПИСАНИЯ НАИМЕНОВАНИЙ ГРУПП ЛИЦ

В статье в общем виде рассматриваются проблемы семантического описания номинаций групп лиц (далее НГЛ). Приводятся различные примеры наименований групп лиц, занимающихся коммерческой, политической, творческой деятельностью, которые иллюстрируют типологию НГЛ. Сделаны некоторые выводы о перспективах исследований НГЛ.

Ключевые слова: денотат, сигнификат, номинация, семантика.

PROBLEMS OF SEMANTIC DESCRIPTION OF PEOPLE GROUPS NAMES

The article deals with the description of general types of people groups names (PGN). Main types and their traits are suggested to be given in the article. Different examples of the names of various people groups (leading commercial, political, creative activities) are suggested to illustrate PGN types. The problem considered in this article has to do with the development of typological description of nominations of people groups. Language material consists of a diverse groups of people,